

[Hagen Hagensen.]

ner, og peger derefter på de tilfælde, hvor der som følge af lovens bestemmelse om, at beregnet bunden opsparing kun skal ændres, når indkomsten ændres med mindst 10.000 kr., og at ændringen af bunden opsparing derfor sandsynligvis kun skal foretages i langt mindre omfang end for 8-9 pct. af samtlige indkomstansættelser. Dette sidste var ikke indbefattet i mit tidligere spørgsmål, der i sin begrundelse blot henviste til den kendsgerning, at der simpelt hen ikke hos skattemyndighederne er mandskab til at klare den spidsbelastning, der kommer, når der både skal arbejdes med bunden opsparing og med berigtigelse af forkerte slutopgørelser.

Ministerens svar giver mig grund til at rejse spørgsmål om, hvilke muligheder der er eller kan tilvejebringes for at afhjælpe de urimeligheder, der bliver følgen for skatteydere, der uden egen skyld først efter den 15. juli får mulighed for at få ændret deres indkomstskatteansættelse og dermed deres slutopgørelse, men som ikke får ændret deres bundne opsparing, fordi indkomsten ændres med mindre end 10.000 kr. Det kan komme til at ramme hårdt for den enkelte, hvis ændring af bunden opsparing ikke kan ske.

Finansminister *Anders Andersens* svar (19. august 1974):

I begrundelsen for spørgsmålet omtaler hr. Hagen Hagensen bl. a. de praktiske problemer, skattemyndighederne stilles over for, fordi arbejdet med beregning og opkrævning af bunden opsparing skal klares ved siden af skattevæsenets sædvanlige opgaver i forbindelse med kildeskatteordningen.

For at holde disse praktiske problemer på et forsvarligt niveau blev det i § 10, stk. 2, i lov om bunden opsparing bestemt, at ændringer af den skattepligtige indkomst for indkomståret 1973, som foretages efter 15. juli 1974, ikke medfører regulering af den bundne opsparing, medmindre ændringen udgør mindst 10.000 kr. Som omtalt i bemærknin-

gerne til lovforslaget medfører denne regel, at ændringer i indkomstansættelsen efter 15. juli 1973 kun fører til regulering af den bundne opsparing, såfremt opsparingsbeløbet herved forhøjes eller nedsættes med beløb under en vis grænse.

For det store flertal af opsparingspligtige, der betaler bunden opsparing efter lovens laveste sats på 4 pct., reguleres der kun, når ændringen af skatteansættelsen fører til, at opsparingsbeløbet stiger eller falder med mindst 400 kr. Det drejer sig om ægtefæller med en samlet skattepligtig indkomst på indtil 90.000 kr. og om enlige med en skattepligtig indkomst på indtil 70.000 kr.

For opsparingspligtige på næste trin i lovens beregningsskala, hvor marginalprocenten er 7, vil den mindste ændring i opsparingsbeløbet udgøre 700 kr. Det gælder ægtefæller med en samlet skattepligtig indkomst på indtil 120.000 kr. og enlige med en skattepligtig indkomst på indtil 100.000 kr.

På det sidste trin i lovens skala er marginalprocenten 9, og det mindste reguleringsbeløb bliver herefter på 900 kr. som følge af 10.000 kr.-reglen.

For fuldstændighedens skyld skal jeg tilføje, at ændringer af den skattepligtige indkomst, der foretages efter 31. december 1974, ikke kan føre til *forhøjelser* af den bundne opsparing — heller ikke hvis indkomstansættelsen ændres med over 10.000 kr.

De problemer, som hr. Hagen Hagensen var inde på i sit spørgsmål af 31. juli 1974 (spørgsmål nr. 345), taler efter min opfattelse afgørende for den i loven fastsatte begrænsning af reguleringerne af bunden opsparing. Jeg mener ikke, at reglen herom går ud over, hvad der kan anses for rimeligt, når henses til, at det alene drejer sig om en opsparing, der forrentes i bindingsperioden og tilbagebetales efter dennes udløb. Jeg er glad for, at det flertal i folketinget, der stemte for den bundne opsparing, var af samme opfattelse.

Finansministeren har ingen mulighed for at ændre 10.000 kr.-reglen, og af de grunde,